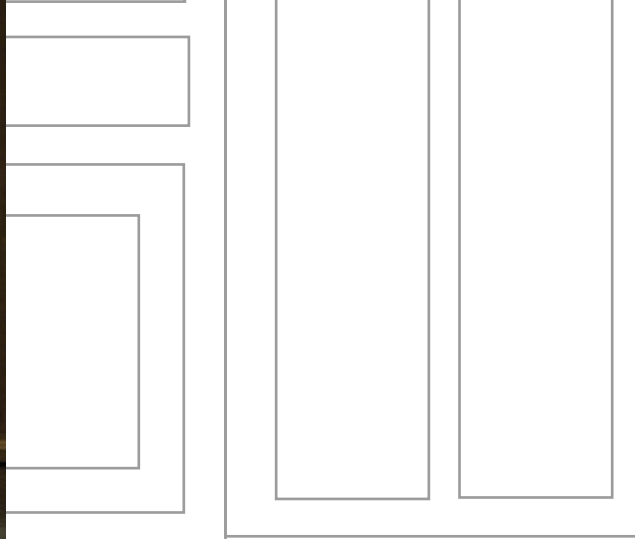
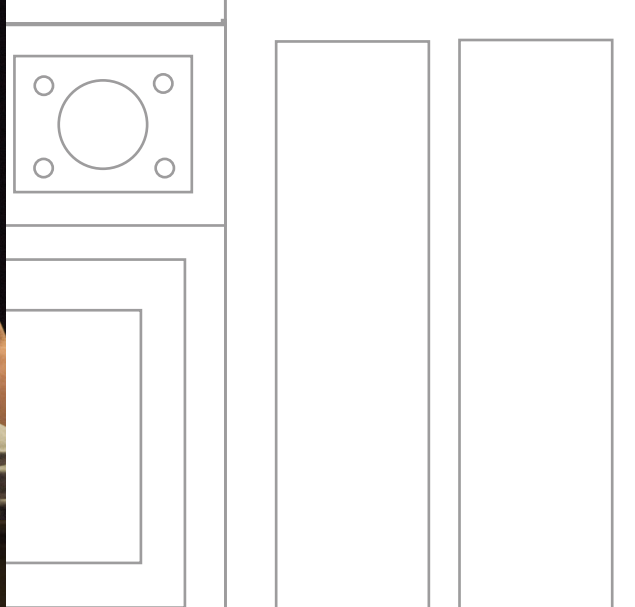
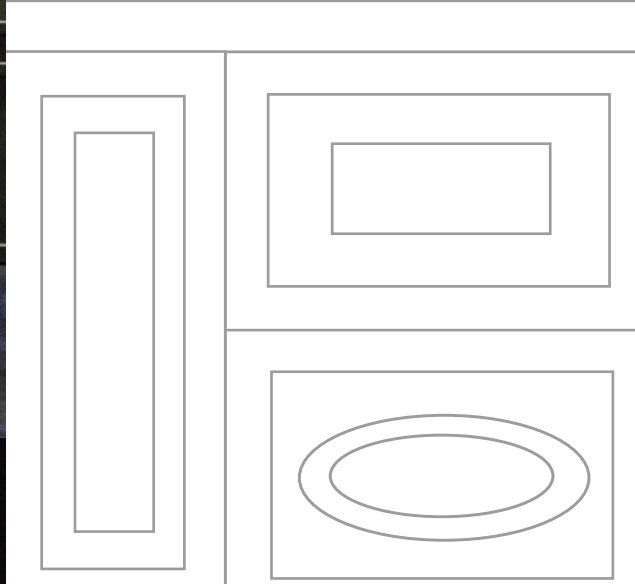
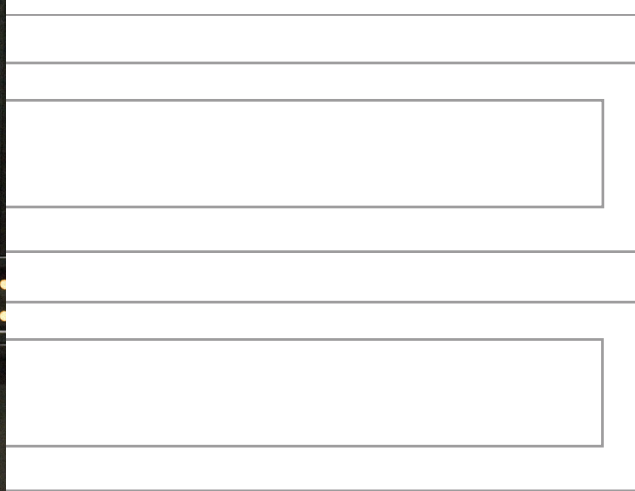

En el fons de la memòria, tothom té una història que contar, una història interessant i única. El problema és que tots volem contar-la, i ens importa un rave la història dels altres. Volem contar la nostra, recordar-la, adornar-la, deformar-la, encara que siga una ficció, una història d'amor amb la protagonista d'una pel·lícula que no va passar mai. El resultat de tot això és que els diàlegs es converteixen en monòlegs sense trellat ni forrellat, en aparences de converses, i a l'últim sempre estem sols.

És la paradoxa del món contemporani, incomunicats en l'era de la comunicació. I en canvi, com ens sorprendríem si, simplement, fórem capaços de parar l'orella i escoltar.